MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR MADRAS-41
13960

THE VANCI OF THE CHERAS AND INSCRIPTIONAL EVIDENCE

By

M. RAGHAVA AIYANGAR.
(Chief Pandit, Tamil Lexicon Office)

PREFACE

This article seeks to prove, with the help of inscriptions, that the modern Karūr on the banks of Āmrāvati is the Vañci, the ancient capital of the Chēras. It is also pointed out that the ancient Chēra or Kēraḷa kingdom comprised within itself both the Koṅgu-maṇḍalam and the countries bordering on the west coast, and that a scion of the Chēra kings ruled over the inland country of Koṅgu-maṇḍalam in later times.

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR :: MADRAS-41

சேரர்வஞ்சியும் சிலாசாஸனவழக்கும்

சேரசோழபாண்டியர் என்ற மூவேந்தர்க்கும் பழைமையாகவே உரிமைபூண்ட தமிழகமானது குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என மூவகைப்பகுப்பு உடையதென்பதும், அவற்றுட் குடபுலம் சேரர்க்கும், குணபுலம் சோழர்க்கும், தென்புலம் பாண்டியர்க்கும் உரியன என்பதும் முன்னூல்களாலும் பின்னூல்களாலும் நன்கறியப் பட்டவை. இதுபற்றியே குடபுலங்காவலர் மருமான், குட்டக்கோ, குடவர்கோமான் எனச் சேரரும், குணபுலங்காவலர்மருமான் எனச் சோழரும், தென்புலங்காவலர்மருமான், தென்னவன் எனப் பாண்டியரும் வழங்கப்பட்டனர். தென்புலத்துக்கு வடபாலுள்ள தமிழக வரைப்பு இருபகுதிப்பட்டு ஒரு பகுதி குடபுலமாகவும் ஏனைப்பகுதி குணபுலமாகவும் அமைவதாம். இவற்றுட் குடபுலம்—குட்டம், குடம் பூழி முதலிய மேல்கடற்பகுதிகளையும் பன்றிமலாடு முதலிய உண்ணாட்டுப் பகுதிகளையும் உடையது. உண்ணாடு கொங்குமண்டலம் எனவும் பெயர்பெறும். இவ்விருபகுதிப்பட்ட குடபுலவுரிமை பற்றியே குட்டுவன் குடவன் பூழியன் கொங்கன் என்று சேரவேந்தர் வழங்கப் பெற்றனர். சேரர்க்கே பரம்பரையுரிமையுடையனவாகச் சங்கநூல்களும் பிறவுங்கூறும் கொல்லி அயிரை முதலிய மலைகளும், ஆன்பொருநை, பேரியாறு, காஞ்சி, வானி முதலிய நதிகளும், காவிரியுடன் பிறநதிகள் கூடும் முக்கூடலும், கருவூர் ஆமூர் குழுமூர் பேரூர் முதலிய ஊர்களும் தன்னகத்துக்கொண்ட கொங்குநாடு சேரரதுகுடபுலத்தின் வேறுபட்டதன்று என்பது முக்கியமாக அறிதற்குரியது. இக்குடபுலத்தின்கண்ணே அவ்வேந்தரது ஆதித்தலைநகரும் விளங்கியதாகும். இவை யாவும் சங்கச்செய்யுட்களையும் பின்னூல்வழக்குக்களையுந் துணைக்கொண்டு, மகாவித்வான் ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் எழுதிய **வஞ்சிமாநகர்** என்ற நூலினும் யானெழுதிய **சேரன் செங்குட்டுவன்** என்ற நூலினும் பரக்கக் காணலாம். இவ்வுண்மைகள், இதுவரை வெளிவந்துள்ள சிலாசாஸனங்களை ஆராய்ச்சி செய்யுமிடத்தும் செவ்விதிற் பெறப்படுகின்றன. ஆதலின், அவ்வாராய்ச்சி முறையில், அவ்வுண்மைகளை இங்கு விளக்கவிரும்புகின்றேன்.

சோழன் செங்கணானுக்கும் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் பெரும்போர்மூண்ட களம் திருப்பேளர்ப்புறம்[1] என்றும், அதனில் சேரன் படைமுதலியான கணையன் என்பானைவென்று அவனது கழுமலத்தைச் சோழன் கைப்பற்றியதோடு, அச்சேரமானையே பிடித்துக் குணவாயிற்[1] கோட்டத்துச் சிறையிலிட்டனன் என்றும், அக்காலத்துப் பொய்கையார் என்ற புலவர்பெருமான் செங்கணானது வெற்றிக்களத்தைப்பாடி அச்சேரமானைச் சிறைவிடுவித்தனர் என்றும் களவழி நாற்பது (36), அகநானூறு (44), புறநானூறுகள் (74) கூறு

---

1. 'திருப்போர்ப்புறத்து' என்று, களவழி நாற்பது முதலிய அச்சுப் பிரதிகளிற் கண்ட பாடம், 'திருப்பேளர்ப்புறத்து' என்று அவற்றின் சுவடிகள் சிலவற்றிலும், ஆண்டுக் 'குடவாயிற் கோட்டம்' என்றுள்ள பாடம், 'குணவாயிற்கோட்டம்' என்று தமிழ்நாவலர் சரிதையிலும் (158) காணப்படுகின்றன. இவையிரண்டும் சிறப்புடையவை என்பது பின்வரும் கூற்றுக்களாற் பெறப்படும்.

கின்றன. இவ்வாறு சேர சோழர்க்குள் போர்நிகழ்ந்த களமான திருப்பேளர்ப்புறம் என்பது, மழகொங்கநாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றாகும்[1]. இது திருப்பேர்நகர், திருப்புறம், திருப்புறத்துறை, திருப்பேர்த் திருப்புறத்துறை எனச் சாஸனங்களிற் வழங்கப்படுகின்றது. இவற்றுள் திருப்பேர் திருப்பேர்நகர் என்பன, ஆங்குள்ள பாடல்பெற்ற திருமால் ஆலயத்தையும், திருப்பேர்த் திருப்புறம் முதலியன அங்குள்ள சிவாலயத்தையும்[2] குறிப்பன. இனி அப்போரிற் கைப்பற்றப் பட்ட கழுமலம் என்பது, சீகாழியன்றென்பதும், சேரர்க்குரிய கொங்கு நாட்டதோர் ஊர் என்றும் உணர்க. 'குட்டுவன் கழுமலத்தன்ன' என்பது அகம் (270). இது நெல்லை என வழங்கப்பட்ட ஊரின் பழம் பெயராகும். இந்நெல்லைக்குப் பழைய புராணமொன்று உண்டு. நெல்லைமாநகர், கழுமலம் என்பன அவ்வூரின் பெயர்கள் என்பதும் அது திருச்சிராப்பள்ளிஜில்லா உடையார்பாளயம் தாலூகாவில் உள்ளதென்பதும், **கழுமலநாத ஸ்வாமி** என்பது அவ்வூர்ச் சிவபிரான் திருநாமம் என்பதும் அந்நெல்லைமாநகர்ப் புராணத்தாலும், அதன் சுவடியெழுதினோர் குறிப்புக்களாலும் தெரியவருகின்றன.[3]

"சூதன்...ஈசர் **கழுமலப் பெருமை** சொன்னான் மன்னோ"

என்றதொடர் அப்புராணத்து வருதல் குறிப்பிடற்பாலது. கழுமலத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த களிறு கரிகாலனை முடிசூட்ட வேண்டித் தன் மேலெடுத்துச் சென்று அண்மையிலுள்ள கருவூர்க்குச் சென்றது— என்று பழமொழியில் (62) கதைகுறிக்கப்பட்ட ஊர் இதுவேயாம். இவ்வூர்போலவே, குணவாயில் என்பதும் அக்கொங்கு நாட்டுள்ளதே. சேரர்தலைநகரான கருவூர்க்கு நேர்கீழ்பால் உள்ளதனால் இஃது அப் பெயர் பெற்றது. சிதம்பரந் தாலூகாவில் குணவாசல் என்று இன்றும் வழங்கப்பெறும் இவ்வூர் தேவாரவைப்புத்தலமாம் என்பது,

"குடவாயில் குணவாயி லானவெல்லாம்" (அப். க்ஷேத். கோ. 7)
"கொடுங் கோவலூர் திருக்குணவாயில்" (சம். க்ஷேத். கோ. 7)

எனவருந் தேவாரத் தொடர்களால் அறியப்படும். சேரன் சிறை

---

1. "பாண்டிய குலபதி வளநாட்டு...திருப்பேர்" என்பது சாஸனம் (S. I. I. Vol. vii, p. 366). அவ்வளநாடு, வடகரைமழநாடாகும் (M.E.R. Nos. 132 of 1925-29).

2. S. I. I. Vol. vii, p. 308— இச்சாஸன முதலியவற்றில் ' இவ்வூர்த் திருப்புறத்துறையும் பெருமானடிகட்கு" என வருதலால், திருப்புறம் என்பதும் அவ்வூர்ச் சிவன்கோயிற்பகுதியின் பெயர் என்பது தெரியலாம். இது திருச்'சடைமுடி' என்ற தேவாரவைப்புத்தலமாம் என்பது அவ்வூர்ச் சாஸனங்களால் தெளிவாகின்றது (S. I. I. vii, No. 499). இதுவே, 'திருப்பேளர்ப் புறம்' எனப் புறநானூறு முதலியவற்றிற் கூறப்படுவதாம்.

3 A Descriptive Catalogue of Tamil Manuscripts, Vol. ii, p. 612 (1916). வெள்ளாற்றின் தென் கரையில் இவ்வூர் உள்ளதாக அப்புராணங் கூறும். அங்குக் கழுமங்கலம் என்றுள்ள ஊர் இதுபோலும்.

வைக்கப்பட்ட இக்குணவாயிற் கோட்டமே, இளங்கோவடிகள் வாழ்ந்த இடமாகக் கொள்ளற்குரியது.

இங்ஙனம் சேரர்க்குரியவாகத் தெரியும் கழுமலம், குணவாயில் திருப்பேளர்ப்புறம் என்பன, சோணாட்டெல்லையில் சங்ககாலத்து அமைந்திருந்த ஊர்கள் என்றும், அவ்வெல்லைபற்றிய விவாதமே சேர சோழர்க்குட் போர் நிகழ்ந்ததற்குக் காரணமாயிற்றென்றும் கருதற்குரியன. சோழன் கோச்செங்கணானைத் திருநறையூர்ப் பதிகத்தே பெரிதும் சிறப்பிக்கின்ற திருமங்கைமன்னன்,

"மின்னாடு வேலேந்து விளந்தை[1] வேளை
விண்ணேறத் தனிவேலுய்த் துலக மாண்ட
தென்னாடன் குடகோங்கன் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடஞ் சேர்மின்களே."

(பெரிய திருமொழி. 6, 6, 6.)

என்று பாடுதல் நோக்கத்தகும். இதனுள் சோழன் செங்கணானுக்குப் பெரும்பகைவனா யிருந்தவன் விளந்தைவேள் என்றும், அவனைப் போரில் வென்று சோழன் உலகமாண்டனன் என்றும் கூறப்படுதல் காணலாம். பகைவனான வேள், விளந்தை என்ற ஊரின் தலைவன் என்பது அவன் பெயரே குறிக்கும். விளந்தை என்பது, முன்பு கொங்குநாட்டதாயிருந்த உடையார்பாளயந் தாலுகாவில் உள்ளது.[2] இவ்வூரைத் தலைமையாகக் கொண்ட பிரதேசம் விளந்தைக் கூற்றம் விளந்தைப்பற்று எனச் சாஸனங்களிற் பயில்கின்றது.[3] இக்கூற்றத்தில் முன்படங்கியிருந்த ஊர்களே மேற்கூறிய கழுமலமும் குணவாயிலும். இதனால், சேரனுடன்பொருது சோழன் கைப்பற்றியதாகக் களவழி கூறும் கழுமலம் என்ற ஊர் விளந்தைவேளுடையது என்பதும், அவ்வேள் செங்கணானுடன் பொருதவன் என்று திருமங்கையார் கூறுதலின், பெருவேந்தனான சேரன்கீழ்ப் படைமுதலியா யிருந்தவன் அவன் என்பதும் புலனாம். ஆகவே, அவ்விளந்தையைச் சார்ந்த கழுமலப் போரில் சோழனை எதிர்த்தவனாக அகநானூறு (44) கூறும் கணையன் என்பானே அவ்விளந்தை வேள் என்பதும், அவனை "விண்ணேறத் தனிவேலுய்த்து உலகமாண்டவன்" செங்கணான் என்பதனால், அச்சோழன் கழுமலங்கொண்ட வெற்றியே ஆழ்வாராலும் சிறப்பிக்கப்பட்ட தென்பதும் பெறப்படுவன. சேரனுக்குரிய கொங்குப்பகுதி இங்ஙனம் செங்கணானால் வெல்லப்பட்டது பற்றியே, அப்பெரியார் 'குடகொங்கன்' என அச்சோழனை வெற்றிப் பெயராற் சிறப்பித்ததூஉம் என்க. 'குடகொங்கு' என்பதனால் சேரரது குடபுலத்துள் அடங்கியதே அப்பிரதேசம் என்பது பெறுதும்.

1. விளைந்தவேளை' என நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற் பதிப்பிடப்பட்ட பாடம், விளந்தைவேளை எனத் திருத்தஞ்செய்தற்குரியது.

2. இவ் விளந்தையில் கச்சியரையர், கச்சியராயர் என்ற சிற்றரசர்கள் பிற்காலத்தும் இருந்தாண்டனர். இவ்வூர்க்குரிய உடையார்பாளயம் ஜமீன்தரர், இக்கச்சியராயர் வழியினர்போலும்.

3. M.E.R., No. 233, 249 of 1916.

இக்கொங்குப் போரில் தோல்வியுற்ற சேரமானை 'வஞ்சிக்கோ' (39) எனவும், அவன் படையாளரைக் 'கொங்கர்' (14) என்றும் பொய் கையார் கூறுகின்றார். இதனால், வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்ட கொங்குநாட்டில் நிகழ்ந்த போரே அப்புலவராற் பாடப்பட்டதென்பது தெளியலாம். "கொங்கர்கோ-கருவூர் அரசன் ; கருவூர்-வஞ்சி" எனக் களவழியுரையாளரான முன்னோரது குறிப்பும் இக்கருத்தையே தெளிவித்தல் காண்க (39 உரை). இவ்விளங்கைப் பிரதேசம் செங்கணானால் வெல்லப்பட்ட பின்பே, அது சோணாட்டுப் பகுதியாயிற்று என்றும் உய்த்துணரப்படும்.

இனி, மேற்கூறிய விளங்கைக் கூற்றமான உடையார்பாளயந் தாலூகாவில் பழுவூர் எனப்பட்ட ஊரொன்று பாடல்பெற்ற சிவாலயமுடையது. இவ்வூர்த் தலைவர்கள் பழுவேட்டரையர்[1] எனப்படுவர். முதற் பராந்தகசோழனுக்கு மகட்கொடுத்த மாமன், இப்பழுவேளிருள் ஒருவனை கண்டன் மறவன் என்னும் பெயரினன். இவனைக் கேரளராஜன் என்று அன்பில் சாஸனமொன்று கூறுதல் குறிப்பிடத் தக்கது.[2] இதனால் இப்பழுவூர், கழுமலங் குணவாயில்கள் போலவே, கொங்குச் சேரர்க்குரியதாய் ஒரு காலத்திலிருந்தது என்பது அறியப்படும். இப்பழுவூர்ச் சிவபிரானை,

"அந்தணர்களான மலையாளரவ ரேத்தும் பழுவூரான்"

எனச் சம்பந்தமூர்த்திகள் பாடியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. மலையாளர் என்பது மலைநாட்டு மக்கள் என்னும் பொருளதாம். கொல்லிமலையில் வாழ்பவரையும் மலையாளர் என்றும், கொங்குப் பிரிவும் மகதைநாடுமான மலாட்டினை (மலையமானாட்டை) மலைமண்டலமென்றும் சாஸனங்கள் கூறுகின்றன.[3] இவற்றால், சேரரது குடபுலத்தன், கொங்குமண்டலம் குணமலைநாடாமென்பதும், இப்போதை மலையாளம் குடமலைநாடாமென்பதும் பெறப்படும். இனி மேற்கூறிய பழுவூர் போலவே, 'மங்கலமடந்தை கோட்டம்' என்பதொன்று தேவந்தியின் வரலாறுரைக்கும் மாடலன்கூற்றில் வைத்து இளங்கோவடிகளாற் கூறப்படுகின்றது. இது, கொங்குநாட்டில் மங்கலம் என்ற ஊரிலுள்ளதும் மிக்க பிரபலம் பெற்றதுமான மங்கலாதேவியின் கோயில் ஆகும். மதுரை ஜில்லா கம்பங்கூடலூரில் உள்ள சாஸனமொன்றால், கொல்லமாண்டு 844 (கி. பி. 1669) ல் குலசேகரர் என்ற குடமலை நாட்டரசர் இம்மங்கலாதேவி கோயிற்கு அக்கூடலூரில் பூமியளித்த செய்தி கூறப்படுகின்றது[4]. இளங்கோவடிகள் கூற்றுக்கேற்பப் பிற்காலத்துச் சேரர்கிளையினராலும் கொங்குநாட்டுக் கோயில் கொண்ட இத்தேவி வணங்கப்பெற்று வந்தமை இதனால் அறியத்

1. பழுவேள் - பழுவூர் வேள் எ - று. பழுவேட்டரையர் என்பது, சோழியதரையர், பல்லவதரையர், முத்தரையர் என்பன போலப் பழுவூர் வேளிரான அரசர் என்ற பொருளுடையது. [தரையர் - அரசர்]

2. M.E.R. 1926, p. 97.

3. Ibid No. 499, 501 of 1929-30; No. 288 of 1928-29;

4. Ibid No. 420 of 1907.

தக்கது[1]. இதுவரை கூறிய சாஸனப் பிரமாணங்களால், சேரவேந்தர்க்குப் பழைமையாக உரியதே கொங்குமண்டலம் என்றும், அதன் கணுள்ளதே அவர் தலைநகரான கருவூர் வஞ்சியென்றும் தெளிய உணரலாம்.

மேற்கூறிய முடிபினையே சங்ககாலத்துக்குப் பின்பமைந்த சாஸனங்கள் பலவும் தெளிவுறுத்துவன. இப்போது கிடைத்துள்ள பழைய தமிழ்ச் சாஸனங்களிலே 8-ம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட ஜடிலவர்மன் பராந்தகன் என்ற பாண்டியன் அளித்த சீவரமங்கலப் பட்டயமும்[2] ஒன்றாகும். அதன் முதற்கணுள்ள அப்பாண்டியன் பிரசஸ்தியில் அடியில்வரும் பகுதி குறிக்கொண்டு நோக்கத்தக்கது:—

“ஆயிர வேலி யயிரூர் தன்னிலும்
புகழி யூரிலுந் திகழ்வே லதியனை
ஓடுபுறங் கண்டவ னொலியுடை நெடுந்தேர்
ஆடல் வெம்மா வவையுடன் கவர்ந்தும்
பல்லவனுங் கேரளனு மாங்கவற்குப் பாங்காகிப்
பல்படையொடு பார்நெளியப் பல்வமெனப் பரந்தெழுந்து
குடபாலுங்[3] குணபாலு மணுகவந்து விட்டிருப்ப
வெல்படையொடு மேற்சென்றங்கு
இருவரையு மிருபாலு மிடரெய்தப் படைவிடுத்துக்
குடகொங்கத் தடன்மன்னனைக் கொல்களிற்றொடுங் கொண்டுபோந்து
கொடியணிமணி நெடுமாடக் கூடன்மதி லாகத்துவைத்தும்
கங்கபூமி யதனளவுங் கடிமுரசுதன் பெயரறையக்
கொங்கபூமி யடிப்படுத்துக் கொடுஞ்சிலைப்பூட் டிழிவித்துப்
பூஞ்சோலை யணிபுறவிற் காஞ்சிவாய்ப்பே ரூர்புக்குத்
திருமாலுக் கமர்ந்துறையக்
குன்ற மன்னதோர் கோயி லாக்கியும்” எனக்காண்க.

இவற்றுள் (1) அதிகன் தேர்பரிகளைக் கவர்ந்ததும், (2) குடகொங்கத் தடன்மன்னனைச் சிறைவைத்ததும், (3) திருமாலுக்குக் கோயிலாக்கியதும் ஆகிய பாண்டியனது மூன்றுசெயல்கள் உம்மீற்று வினையெச்சங்களாற் கூறப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இவ்வாறே, அப்பாண்டியன் வேண்மன்னனை வென்றதையும், கரவந்தபுரம் பொலிவுறுத்தியதையும் முறையே ‘கொண்டும்’ ‘அமைத்தும்’ என்ற அவ்வெச்சங்களாற் குறித்து “ஏவமாதி விக்ரமங்கள் எத்துணையோ பல செய்து” எனப் பிரசஸ்தியாசிரியர் முடிக்கின்றார். இங்ஙனம் குறிப்பிடப்பெற்ற பாண்டியனது பெருஞ்செயல்கள் ஐந்தனுள், அவன் அதியனை வென்றபின் நடத்திய இரண்டாஞ் செய்தியே ஈண்டு ஆராய்ச்சிக்கு உரியது. இதனுள், அதிகற்குத் துணையாக வந்தவர்கள்

---

1. இதன் விவரம், ‘சேரன் செங்குட்டுவன்’ என்றநூலின் 89-90-ஆம் பக்கங்களிற் காண்க.

2. The Madras Museum Plates of Jatilavarman (Ep. Ind. Vol. XXII).

3. ‘குணபாலுங் குடபாலும்’ என்று எதுகைக்கும் அரசர்செயற்கும் இயைய அமைதல் பொருந்தும்.

பல்லவனும் கேரளனும் என்றும், அவ்விருவரும் நிலைகுலையும்படி பாண்டியன் தன் படைகளை விடுத்துக் குடகொங்கத் தடன்மன்னனைப் பிடித்துச் சிறையிட்டு அவனுட்டைக் கைப்பற்றினன் என்றும், பற்றியபின் இத்தகைய பெருவெற்றியருளிய தன் வழிபடுகடவுட்குக் கொங்குப்பேரூரிற் கோயிலமைத்தான் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளமை காணலாம். அதிகனுக்குத் துணைவந்தோர் பல்லவனுங் கேரளனுமென மேலே கூறினமையின், சிறைப்பட்ட குடகொங்கத்தடன் மன்னன் என்பான், அவருளொருவ னவனேயன்றி முன்சுட்டப் படாத மூன்றுமொருவன் ஆகான் என்பதும் அவன் கேரளனே என்பதும் தெளிவாம். குடகொங்கம் என்பதனால் கொங்குநாடு குடபுலத்தைச் சார்ந்ததெனவும் அதன் அடன்மன்னன் என்பதனால், கொல்லிமலை அயிரைமலை முதலியவற்றைக்கொண்ட அக்குடபுலச் சேரனே அவன் எனவும் எளிதில் அறியப்படும். படவே, அதிகனுடன் போர் நடத்திய கொங்குப்பக்கத்தே அவற்குத் துணைவந்தவருள் ஒருவனை சேரனைப் பிடித்துச் சிறையிட்டு அவனுட்டினைத் தனக்குரித்தாக்கி, இவ்வாறு தான் எண்ணிய கருமத்துக்கு மேற்பட்ட வெற்றிப் பயனைப் பெற்றதற்கு உவந்து தன் வழிபடுகடவுளை வணங்கினன் பராந்தகன் நெடுஞ்சடையன் என்பதே பிரசஸ்தியாசிரியர் கருத்தாதல் காண்க. குடகொங்கத் தடன்மன்னன் வடகொங்கத்து அதிகனுக்கு உதவியது, அவ்வதிகன் சேரர்கிளையினனாதல் பற்றியாம்[1]. குடகொங்கன் என்று சேரனை இச்சாஸனங் கூறியவாறே, 'தென்னுடன் குடகொங்கன் சோழன்' எனத் திருமங்கையார் கூறியதுடன், ஏறக்குறைய இச்சாஸனகாலத்தவரும் திருமாலடியாரும் சேரவேந்தருமான குலசேகரப்பெருமாள் தம்மைக் 'கோங்கர்கோன்...கொல்லிகாவலன்' என்று கூறிக்கொள்ளுதலும்[2] அறியத்தக்கது.

இனி இக்கொங்குநாட்டுக்கு உரியனவாகக் கல்லெழுத்துக்களிற் காணப்படும் வேறு பெயர்களும் மேற்கூறிய உண்மையையே வெளியிடுகின்றன. வீரகேரளமண்டலம் வீரகேரளவளநாடு என்பனவும் அக்கொங்குநாட்டுக்கு வழங்கிய பெயர்கள் என்பது.

"வீரகேரள மண்டலத்து...முடிவழங்கு சோழபுரத்து" [3]

என்ற சாஸனத் தொடராலும் குமாரலிங்கக் கல்வெட்டுக்களாலும்[4] தெரியலாம். முடிவழங்கு சோழபுரம் என்பது கருவூர்க்குச் சோழர் காலத்து வழங்கிய பெயர்; "வெங்காலநாட்டுக் கருவூரான முடிவழங்கு சோழபுரத்து"[5] எனக் காண்க. வீரகேரளமண்டலம் என்பது வீரகேரளன் என்ற சேரமானுக்கு உரித்தான நாடு என்னும் பொருளது.

---

1. 'சேரவமிசத்து அதிகமான் எழினி' 'வஞ்சியர் குலபதி' என்பன, சாஸனத் தொடர்கள் (S.I.I., Vol. i, p. 106).
2. திவ். பெருமாள் திருமொழி, 3, 10.
3. செந்தமிழ். தொ. 5, பக், 606.
4. I.M.P. Cb. Nos. 415, 423.
5. S.I.I.iii, p. 43; Ibid, ii, p. 288.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம், 7
சென்னை - 600090.

"ஸ்ரீ வீரபூபால நரபதி ஸ்ரீ வீரகேரளசக்ரவர்த்தி ஆதியாய் முறை முறையே பல்நூறுயிரத்தாண்டு செங்கோல் நடத்தாநின்ற ஸ்ரீவீரராகவ சக்ரவர்த்திக்கு"

என்று மலையாளத்துச் சாஸனமொன்று[1] கூறும். இதனால் வீரகேரளன் என்பான் சேரரின் ஆதிமுன்னோருள் ஒருவன் என்பது தெரிகின்றது. இவன்பெயரைச் சேரரின் கிளையினராய்க் கொங்கு நாடாண்ட இவன்வழி வேந்தர்களுந் தரித்திருந்தனர்.[2] இவ்வேந்தர் சாஸனங்கள் யாவும் பழனி, நாமக்கல், வெள்ளலூர் முதலிய கொங்கு மண்டலத்தூர்களிலே காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால், வீரகேரளர் எனப்பட்ட சேரரின் நாடாதல்பற்றிக் கொங்கு அவர் பெயரை ஏற்கலாயிற்று என்பது அறியலாகும். இனி, சோழராதிக்கம் பெருகியநாளில் அவராற் கொங்குநாடு வெல்லப்பட்டமையால் சோழகேரளமண்டலம்,[3] கேரளாந்தக வளநாடு[4] என்றும் அவர்பெயர் பெறலாயிற்று. சோழகேரளமண்டலம் - சோழராட்சிக்குளடங்கிய கேரளபூமி என்றபடி. கேரளாந்தக வளநாடு என்பது, சேரர்க்கு யமன்போன்ற சோழர்க்கு உரிமையான நாடு என்னும் பொருளுடையது. மதுராந்தகன் என்று சோழரும், சோழாந்தகன் என்று பாண்டியரும்[5] இவ்வாறே பிறரும் இத்தகைய வெற்றிப்பெயர் பூணுதல் முன்னைவழக்கே. அதனால் கேரளர்க்கு உரியதே கொங்குமண்டலமென்பதும், பிற்காலத்துச் சோழரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டபின் அவர்பெயரும் இணைக்கப்பட்டு அக்கொங்கு வழங்கப்பெற்றதென்பதும் தெரியலாம். பழனிப் பிரதேசத்தைச் "சேரர்கோங்கு வைகாவூர் நன்னாடு" என்று அருணகிரிநாதரும்,

"சேரன் நெடுஞ்செங் கோன்முறை யென்றுந் திகழ்நாடு
கேரள கோங்கப் பேர்பிர சங்கம் கிளர்நாடு"

என இளையான் கவிராயரும்,[6] மற்றும் பிற்காலக் கவிஞர் பலரும் சேரநாடென்றே கொங்குமண்டலத்தைப் பாடிப்போந்தனவெல்லாம் பரம்பரையாய் வந்த பண்டைமரபை அடியொற்றியனவேயன்றிப் பிறிதன்று. இம்மரபு, கொங்குநாட்டவராலும் பிறராலும் இன்றும்

---

1. Ind. Ant. vol. 53, p. 185.

2. முதல் ராஜராஜசோழன் காலத்தில், கொங்கு நாடாண்ட சேரனொருவனும் (His. Insc. of S. India, p. 71), அமரபுஜங்கன், அதிராஜராஜன், கோக்கண்டன் வீரநாராயணன் முதலிய சேரர்களும் இப்பெயர் தரித்தவர்கள்.

3. S.I.I. iii, p. 69.

4. Ibid, ii, No. 69.

5. மதுராந்தகன் என்பது உத்தமசோழன் பெயர்; சோழாந்தகன் என்பது வீரபாண்டியன் பெயர் (I. M. P. Rd. 25).

6. இப்புலவர், அவிநாசிப் புராணம், அப்பிரமேயப் புராணங்கள் பாடியவர். இப்பாடலடிகள், பிற்கூறிய புராணத்துள்ளன என்பர் (கொங்குமலர், தொகுதி - 1, பக். 15)

வழங்கிவருவதொன்றும். சிலவாண்டுகளாகவே இக்கொள்கைக்கு நேர்மையற்ற தடைகள் நிகழலாயின என்க.

இனி, கருவூர் என உலகவழக்கும் வஞ்சியெனச் செய்யுள்வழக்கும் பெரும்பாலும் பெற்றுவிளங்கிய [1]நகரம், குடமலை நாட்டையும் கொங்குமண்டலத்தையுங்கொண்ட சேரரது குடபுலத்தின் ஆதித் தலைநகர் என்பதும், அஃது ஆன்பொருநைக் கரையில் அமைந்தது என்பதும் முன்னூல்களால் நன்கறியப்பட்டவை. இத்தலைநகரையும் அதன் நதியையும் மேற்கே மலையாளத்து உள்ளனவாகக் கொண்டு பிறர் எழுதிவருவனயாவும் முன்னூல்வழக்குக்களோடு முற்றும் முரணுவதென்பதும், சேரரது வஞ்சிமாநகரும் ஆன்பொருநையும், கொங்குநாட்டுக் கருவூரும் ஆம்பிராவதியுமே யன்றிப் பிறவல்ல என்பதும் வஞ்சிமாநகர், சேரன் செங்குட்டுவன் என்ற நூல்களில் அரிய பல பிரமாணங்களுடன் தெளியவிளக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை மீண்டும் விரிப்பது மிகையாதலின், அவ் இலக்கியப் பிரமாணங்களை விடுத்து அம் முடிவுகளைச் சாஸனங்கள் எவ்வளவுதூரம் ஆதரிப்பன என்பதைமட்டும் ஈண்டுக் குறிப்பிடுவேன்.

சேரவேந்தர்க்கு உரிய கொல்லிமலை அயிரைமலை[2] முதலியவற்றைத் தன்பாற்கொண்டுள்ளதுபோலவே, அவரது தலைநகரான கருவூர் வஞ்சியைத் தன்னகத்துடைய சிறப்பும் கொங்குநாட்டுக்கே உரியதாகும். இஃது அக்கருவூர்க்கு அடுத்துச் சிலமைலில் உள்ள புகழியூர்க்குன்றில்,[3] 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதும் பிராமியெழுத்தில் அமைந்ததுமான சாஸனமொன்றில்,

[4] **கருவூர்ப் பொன்வாணிகன்**
கோசிபன் ஆதன்

எனவரும் தொடர்களினின்று உணரப்படுகின்றது. இவற்றுள் முதல் தொடரால், கருவூர் என்ற நகரும், அது பொன்வாணிகரை உடைத்தென்பதும் தெரியலாம். பொன்வாணிகர்-பொன்னின் பேதந் தெரிந்து வாணிகம் புரிவோர். இவரைப் 'பொன்னுரை தெரிவோர்' 'பொலந்தெரிமாக்கள்' என்பர் முன்னோர்.[5] பொன்வாணிகம் நிகழும் இடம் பொன்மலிந்த பெருநகரங்களே யாதலின், கருவூர்ப் பொன்வாணிகன் என்பது, அபொன்னுற் பொலிவுடையது கருவூர் என்பதைப் புலப்படுத்தும். பொன்பொலிந்த தமிழகப்பகுதி கொங்குநாடே என்பது

1. இங்ஙனம் வழக்குப் பெறுதலைச் 'சேரன் செங்குட்டுவன்' 176-7 பக்கங்களிற் காண்க.

2. இஃது, ஆனைமலைத் தொடராகும். இதன் ஒருபகுதி திருவயிரை என்று சாஸனங்களிலும் ஐவர்மலை என்று உலகவழக்கிலும் பயில்வது (I. M. P. Mr. Nos. 236-239). இதுவே "நேருயர் நெடுவரை யயிரை" "அயிரை நெடுவரை" எனப் பதிற்றுப்பத்திற் சிறப்பிக்கப்படுவதாம்.

3. இது, புகழூர், புகளூர் (S. I. Ry) என இக்காலத்து வழங்கும்; நாமக்கல்லுக்கு 18-மைல் தூரத்துள்ளது.

4. M.E.R. No. 343 of 1927-28.

5. சிலப். 14, 203; மணிமே. 28, 54.

நூல்களால் நன்கறியப்பட்டதாதலின்,[1] அந்நாட்டுப் பொற்றிர
குவியுமிடம் அதன் தலைநகரே என்பதும் அறியலாம், அத்தகைய
நகரம், பிராமிசாஸனம் அமைந்தவிடத்துக்கு அயலதான கொங்கு
கருவூரே என்பது வெளிப்படை. 2000 ஆண்டுகட்குமுன் உரோட
ஏகாதிபத்யத்தின் செல்வவளத்தைத் தன் வாணிகத்தாற் கவர்ந்த
தமிழகத்தின் பெருநகர்களிலே இக்கருவூர் சிறந்ததென்பது ரோட
நாணயங்கள் அவ்வூரில் மிகுதியும் கிடைத்துள்ளதனுல் அறிஞ
அறிந்தது. இத்தகைய பொன்களாலும் பொலிவுற்றது அப்பேரூ
என்க. 'செல்வக்கருவூர்' என்று பின்னோர் சிறப்பித்ததும்,[2] அந்நக
ரது பண்டைச் செல்வவளத்தின் தொடர்ச்சிபற்றிய தென்றே சொல்
லத்தகும். இனி, 'கோசிபன்[3] ஆதன்' என்ற இரண்டாந் தொடருள்
சேரவேந்தர்க்கு மிகுதியும்பயிலும் ஆதன் என்ற பண்டை இயற்
பெயர்வழக்கைக் காணலாம். அரசர்பெயரை மக்கள் தம் கௌரவ
நாமமாகத் தரித்தல் என்றுமுள்ள வழக்கு. ஆகவே, சேரர்க்குரியதும்
செல்வப்பொலிவு உடையதுமான பெருநகரமே புகழியூர்ப் பழங்கல்
லெழுத்துக் குறிப்பதென்பதும், அந்நகரம் கொங்குக்கருவூரன்றிப் பிற
தன்று என்பதும் பெறப்படும். இம்முடிவையே பின்வரும் சாஸனங்
கள் பலவும் வலியுறுத்துவன.

பத்தாம் நூற்றுண்டில் ஆண்ட பாண்டியன் இராஜசிம்மன் என்
பானது சின்னமனூர்ப் பெரியதாமிரப் பட்டயத்தில்[4]

"கொடும்பைமா நகர்நிறைந்த குரைகடற் பெருந்தானை
இடும்பையுற் றிரியத்தன் இரணோதய மேற்கொண்டும்
புனற்பொன்னி வடகரையிற் பொழில்புடைசூழ் மதில்வஞ்சி
கனற்படவிழித் தெதிர்ந்தவீரர் கவந்தமாடக் கண்சிவந்தும்"

எனவரும் பிரசஸ்தியடிகள் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன. அவ்விராச சிங்
கனது வெற்றிச்செயல் பலவற்றுள் கொடும்பையாகிய கொடும்பாளூ
ரிலும் வஞ்சிநகர்ப்புறத்தும் நிகழ்ந்தவற்றை இவ்வடிகள் உணர்த்து
கின்றன. இவற்றுள், கொடும்பையில் அடைந்த வெற்றிக்குப்பின்
அப்பாண்டியன் 'பொன்னி வடகரையில், வஞ்சிகனற்பட விழித்தான்'
என்று கூறியது, காவிரிக்கு அக்கரையில்நின்று சேரனது தலைநகரைத்
தீப்பட நோக்கினன் அவன் என்றவாறும்.

---

1. "கொங்கின் பன்னுதலைப் பசும்பொன்" (பெரியபு. இடங்கழி. 3) 'கொங்கிற்கனகம்' (திருத்தொண். அந், 65) எனக் காண்க. பழைய ரோம சக்ரவர்த்திகளின் பொன்வெள்ளிநாணயங்கள் மிகுதியும் அகப்பட்டுள்ள தமி ழகப் பகுதி, கொங்குநாடாகவே அமைதல் குறிப்பிடத் தக்கது; அந்நாட்டுக் கருவூர், வெள்ளலூர், பொள்ளாச்சி, கலியன்புத்தூர் என்ற ஊர்களினின்று கிடைத்த நாணயங்கள் மிகப்பல (Ind. Ant. Lii, pp. 52-3).

2. 'செல்வக் கருவூர்த் திருவானிலைக் கோயில்' (பெரியபு. திருஞான 339)

3. கோசிபன், காசியபன் என்பதன் திரிபு.

4. S.I.I. iii, p. 455.

"நீ, உடன்றுநோக்கும்வாய் எரிதவழ
நீ, நயந்துநோக்கும்வாய் பொன்பூப்ப" (புறம். 38)

"தாழாரமார்பினன் தாமரைக்கண் சேந்தனவால்
பாழாய்ப் பரிய விளிவதுகொல்......(பகைவர்)நாடு" (பு. வெ. 3, 8.)

என்று இவ்வாறு, வீரவேந்தர் யாங்கிருப்பினும் அவர் செயிர்த்து நோக்குமிடம் தீப்பட்டழியும் என்று முன்னோர் பாடுதலைப் பல்லிடத்துங் காணலாம். இனி, முற்கூறிய சாஸனப் பகுதியுள் 'எதிர்ந்த வீரர் கவந்தமாடக் கண்சிவந்தும்' என்றது, அங்ஙனம் நோக்கிய தன்னோடும் அப்பொன்னிக்கரையில் எதிர்த்துவந்த சேரன்படைவீரரை அவன் கொன்றுகுவித்தான் என்றவாறு. 'பொன்னிவடகரையில்' என்பது முதனிலைத் தீபகமாய், கனற்பட விழித்து என்பதனோடும் கண்சிவந்தும் என்பதனோடுந் தனித்தனி இயைவதாம். ஆகவே, காவிரி வடகரையிற் பாடிதங்கிய பாண்டியன், பணியாத சேரனது வஞ்சியைத் தன் படையையேவித் தாக்கலாயினன் என்பதும், அதுபொருது பகைவீரர் எதிர்க்க 'எதிர்ந்த வீரர் கவந்தமாடக் கண்சிவந்தான்' என்பதும் பிரசஸ்தியாசிரியர் கருத்தாதல் காண்க. பொன்னிவடகரையில்(நின்று) வஞ்சிகனற்பட விழித்தான் எனவே, அவ்வஞ்சி காவிரிக்கு அண்மையில் உள்ளதெனவும், அது சேரர் தலைநகரான கருவூரே எனவும் தெளிய உணரப்படும். "கருபதிபல காலவன்னி:" என்று அச்சின்னமனூர்ப்பட்டயத்துள்ள வடமொழிப்பிரசஸ்தியிற் கூறப்படுதலாலும், இவ்வஞ்சி கொங்குக்கருவூரேயாதல் தெளியலாம். இவற்றால் அந்நதிக்கு 300-மைலுக்கப்பால் உள்ள ஊருளொன்றே வஞ்சியென்பார்கூற்றுப் பொருத்தமற்றதாதல் காண்க. இனி, 'புனற் பொன்னி வடகரையில்...மதில் வஞ்சி' என்பதற்குக் காவிரிக்கு வடகரையிலுள்ள கருவூர் என்று பொருள்கூறுதல் சிறிதும் இயையாது; என்னை? அவ்வஞ்சி காவிரிக்கரையை ஒட்டியிராது, அந்நதியின் தென்பால் சிலமைல் தூரத்தே உள்ளமையால் என்க. எனவே, மேற்காட்டிய சாஸன அடிகட்கு யான்கூறியதே பொருளாதல் தெளியத்தகும். 1800-ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தாலமி (Ptolomy) என்ற யவனாசிரியரும், சேரரது கருவூர் காவிரிக்கு அண்மையிலுள்ள தென்ற கருத்துற எழுதியிருத்தல் இங்கு ஒப்பிடற்பாலது[1]. இவ்வாறு பத்தாநூற்றாண்டுப் பட்டயங் கூறியதையே பிற்காலத்தமைந்த கல்லெழுத்துக்கள்பலவும் பின்பற்றி மொழிகின்றன. கருவூர்க்கு 6-மைலில் உள்ள நெருவூர்த் திருமால் கோயிலிற் பொறிக்கப்பட்டதும், கொங்குச்சோனை குலோத்துங்கசோழ தேவனது 13-ம் ஆண்டில் அமைந்ததுமான சாஸனமொன்றில்—

"வீரசோழமண்டலத்து வெங்காலநாட்டு
வஞ்சிமாநகரமான கருவூர்"[2]

என்ற தொடர் பயில்வதாம். இதனால், கொங்குநாடு வீரசோழ மண்டலம் என்ற பெயராலும் வழங்கியதென்பதும், அதன் உட்பிரிவுகளுள் ஒன்றான வெங்கால நாட்டிலே கருவூர் உள்ளதென்பதும்,

1. Hist. Insc. of S. India, p. 9.
2. M.E.R. 335 of 1927-8.

அதுவே வஞ்சிமாநகரம் எனக் கொங்குநாட்டவரால் வழங்கப்பெற்ற தென்பதும் அறியப்படும். இவ்வாறே பிறவூர்க் கல்லெழுத்துக்களிலும்

"வீரகேரளமண்டலத்துத் திருவஞ்சிமாநகரமான
முடிவழங்கு சோழபுரத்து"[1]

"வஞ்சி ஸ்ரீவைஷ்ணவரோம்"[2]

"கொங்கு வஞ்சி"[3]

"கருவூர் வஞ்சிமாநகரமான முடிவழங்கு சோழபுரத்து"[4]

என்ற தொடர்கள் பயிலுதல் தெரியலாம். இவற்றுள் முதற்றொட ரிற்கண்ட முடிவழங்கு சோழபுரம் என்பது, கருவூர்க்குப் பிற்காலத் துச் சோழர்வழங்கிய பெயராகும்.

"வெங்காலநாட்டுக் கருவூரான முடிவழங்கு சோழபுரத்து"[5]

"கருவூர்......முடிவழங்கு சோழபுரத்து"[6]

என்பன சாஸனத் தொடர்களாதல் காண்க. இனி, இம்முடிவழங்கு சோழபுரமான வஞ்சிநகர் வீரகேரளமண்டலத்தே உள்ளதென்று கல்வெட்டுக் கூறுதல் அறியத்தகும். சேரரது கொங்கு நாட்டுக்கு முன்னையோர் வழங்கிவந்த பல்பெயர்களுள் வீரகேரளமண்டலம் என்பதும் ஒன்றென்பதும், அதுவழங்கிய காரணமும் மேலே கூறி னேன். இதனால், 'சேரநாடாகிய கொங்குமண்டலத்துள்ள வஞ்சி யாகிய கருவூர்' என்பதே மேற்குறித்த சாஸனவாக்கியங்கட்குப் போந்தபொருளாதல் தெளிவாம். சேரனைக் 'குடகொங்கத் தடன் மன்னன்' 'குடகொங்கன்' என்று சாஸனமும் இலக்கியமும் ஒருங்கு கூறுஞ் செய்தி மேலே விளக்கப்பட்டமையால், அக்கொங்குவஞ்சி யாகிய கருவூர் சேரர்தலைநகரமே என்பது சொல்லாதே பெறப்படும்.

இக்கொங்குக் கருவூர் சேரர்கிளையினர்க்குச் சிறந்த தலைநகராகப் பிற்காலத்தும் அமைந்திருந்ததென்பது, மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனை—"ஈழமும் மதுரையும்...கருவூருங் கொண்டருளின" எனச் சாஸனங்கள் விசேடித்தலால் உணரப்படும்.[7] மதுரையீழங்களை யொப்பக் கருவூர் அச்சோழனாற் கைப்பற்றப்பட்டது, சேரவேந்தர்க்கு அது சிறப்புடைநகரமானமைபற்றியே என்க.

"மீனவர் சேரரை வெங்கண்ட வீரம் விழுக்கவினு
ரானவர் பாடுங் குலோத்துங்க சோழன்" (195)

---

1. Mackenzie's, Miss; கருவூர்ச் சாஸனங்கள் காண்க.
2. சேரன் - செங்குட்டுவன், பக். 162.
3. Ep. Ind. Vol. xvii, p. 298n. ஸ்ரீ : H. கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள், இத் தொடர் வேறு வஞ்சியைக் குறிக்குமென்று கருதினர். இதற்கு யாதோர் பிரமாணமும் இல்லை.
4. பிரான்மலைச் சாஸனம் S.I.I., Vol. viii, No. 441.
5. S. I. I. Nos. 43, 47.
6. M.E.R. No. 153 of 1903.
7. S.I.I. iii. pp. 43, 47.

"ஈழம்...கொங்கோடக் குத்துங் களிற்ருன்" (133)
"வழுதியர் சேரர் திறைதர வேவன் சிறையைவிடுத்
தழுதுயர் மாற்றுங் குலோத்துங்க சோழன்" (466)
"பயந்தோடிவந்தக் குடராசன் சேவிக்குந் தாளான்" (253)

(குலோத்துங்கன் கோவை)

என அக்குலோத்துங்கனைப் புலவர் பாடுதலானும், அவனாற் கைப்பற்றப்பட்ட கருவூர் குடராசனுள கொங்குச்சேரனதே என்பது நன்கு பெறலாகும். அச்சோழனது மெய்க்கீர்த்தியும்[1]

"திருவிழுந்த தென்னவனுஞ் சேரலனும் வந்திறைஞ்சி
அரியணையின் கீழிருக்க வவர்முடிமே லடிவைத்துப்
படிவழங்கி முடிவழங்கிப் பாண்டியற்கு விடைகொடுத்துக்
கொடிவழங்கு வில்லவற்குக் கொற்றவர்பெற நீடுவழங்கி"

எனக் கூறுதல் ஒப்பிடற்பாலது. இவ்வாறு பணிந்த சேரற்கு அச்சோழன் முடிவழங்கியமைபற்றியே, முடிவழங்குசோழபுரம் எனக் கருவூர் பெயர்பெற்றதென்று கருதல் பொருந்தும். இங்ஙனம் முடிவழங்கப்பெற்ற சேரனின் முன்னோருள் ஒருவனும், முதற்பராந்தக சோழன் காலத்தவனுமான வீரசோழன் என்ற கேரளனது சாஸனத்தினின்று, சோழராட்சியின்கீழ்ச் சேரர் அடங்கியதோடு அச்சோழர் பெயர்களையே அன்னோர் சூடிக்கொண்டவர்[2] என்பதும் தெரியவருகின்றது. பாண்டியர் என்ற பட்டப் பெயரையும் சிறுபான்மை இக்கேரளர் தரித்ததுண்டு.[3] இச்சேரருள், கோக்கண்டன் வீரநாராயணன் என்பான், தன்மரபைச் சந்திராதித்தியகுலம் என்று கூறிக்கொள்ளுகின்ருன்[4]. இதனால், சோழபாண்டியரின் தொடர்பு இன்னோர்க்கு இருந்தது என்று கருதவும்படும்[5]. எங்ஙனமாயினும் இவ்வரசர் யாவரும் சேரமண்டலத்தின் பகுதியான கொங்கு நாட்டை ஆண்ட பழைய சேரர்கிளையினரேயன்றி வேறல்லர் என்பது, பழனி முதலிய இடங்களிலுள்ள வட்டெழுத்துச் சாஸனங்கள் பலவற்றால் மிகத்தெளிவாம்.[6] மேலே குறித்த வீரசோழன் என்ற கேரளனது நாமக்கற் சாஸனத்தே அவன் முன்னோரான சேரரின் வமிசாவளி தரப்பட்டுளது[7]. அதனில், மணிகுட்டுவன், கோதை என்ற பழைய சேரர்பெயர்கள் பயில்கின்றன. இவருள், மணிகுட்டு

---

1. சோழவமிச சரித்திரம், பக். 113, கீழ்க்குறிப்பு.
2. I.M.P. Tp. No. 217; Mr. Nos. 279, 281.
3. M.E.R. No. 445 of 1928-29.
4. I.M.P. Cb. No. 106.
5. சேரவேந்தரைச் சூரிய குலத்தவரென்று ஒருசாராரும் சந்திர குலத்தவரென்று ஒருசாராரும் கொண்டு, புறநானூற்று 7-ம் பாடற்கு முன்னோர்கள் உரைஇறிப் போந்தமையும், அவ்விருகொள்கைக்கும் இயைய அப்பாடல் அமைந்துள்ளமையும் இங்கு ஒப்பிடத்தக்கன.
6. I.M.P. Mr. Nos. 277 to 291.
7. Ep. Ind. Vol. iii, pp. 78-82.

வன் என்பான் சேரன் செங்குட்டுவனே என்று கருதற்கு[1] இடமுண்டு. இவற்றால், கொங்குமண்டலத்தை வேற்றுநாடென்றும், அதன் மன்னர்களை வேற்றுமரபினர் என்றும், இவர்கள் தரித்த சோழர் பாண்டியர் என்ற பட்டப்பெயர்களைக் கொண்டு, அச்சோழ பாண்டியரின் அதிகாரிகளே இவரென்றும் சிலர் எழுதிவருங் கருத்துப் பொருத்தமற்றதாம். பொருத்தமாயின், 'வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பில்' அக்கொங்கு அடங்காது தமிழொழி நிலமாகவே முடியும் என்பதும் உணரத்தக்கது.

இனி, சேரமண்டலத்தின் தலைநகராய் ஆன்பொருநைக் கரையிலுள்ளதாக நூல்கள்கூறும் கருவூர்வஞ்சி, குடமலைநாட்டு மகோதையாகிய கொடுங்கோளூரே என்று பலரும், அந்நாட்டுக் கொச்சிக்கு வடகிழக்கே 28-மைலில் உள்ள திருக்காரியூர் என்று வேறு சிலரும் எழுதிவருவர். இவ்விரண்டு ஊர்களும் பேராற்றங்கரையில் உள்ளனவாதலால், அப்பேராற்றையே ஆன்பொருநை என்று கொள்வதும் அவர்க்கு இன்றியமையாததாயிற்று. இவ்விரு கொள்கைகளும், முன்னூல் வழக்குக்களுடன் முற்றும் பொருந்தாமையை வஞ்சிமாநகர், சேரன்-செங்குட்டுவன் என்ற நூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். கொடுங்கோளூர்க்கு முசிரி என்பதே சங்ககாலத்துப் பெயரென்பது அறியத்தகும். பிற்காலத்தும் வஞ்சி, கருவூர் என்ற பெயர்களால் இவ்வூர் சாஸனங்களிற் குறிக்கப்படாது,

"கோசிரீ பாற்கர இரவிவர்மன் திருவடி... முயிரிக்கோட்டு இருந்தருளிய நாள்"[2]

"முசிரிக் கோட்டு அஞ்சுவண்ணம்"[3]

என, முயிரிக்கோடு என்ற அதன் பழம்பெயரானே குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. [முயிரிக்கோடு. முசிரியாகிய நீர்த்துறை]. சங்கநாளில் பிரபலம்பெற்று விளங்கிய முசிரித்துறைமுகத்தைச் சேரர் தம் தலைநகராகக்கொண்டது, பாண்டியசோழர்களின் ஆதிக்கம் கொங்குப்பக்கத்திற்பெருகிய 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகட்குப் பின்னரேயாகும்.

"வஞ்சியை விட்டக வஞ்சிய கோதை மகோதை"[4]

என்று, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்தரும் இவ்வரலாற்றையே குறிப்பிடுதல் அறியத்தக்கது. இதனால் வஞ்சிவேறு மகோதையாகிய கொடுங்கோளூர் வேறு என்பது தெளிவாம். இவ்வேறுபாட்டினை—

"வஞ்சியு முறந்தையு மரந்தையு மகோதையும்"

(குலோத். பிள்.)

"வஞ்சிக்கு மோதை மகோதைக்கு மாமதுரை யிஞ்சிக்கும்"

(சங்கரசோ. உலா)

---

1. சேரன்-செங்குட்டுவன், பக். 152.
2. Ep. Ind. iii, p. 68.
3. வஞ்சிமாநகர், பக். 56
4. தக்கயாகப் பரணி, இறுதித்தாழிசைகள் பார்க்க.

...கோபாத்தியாய
... உ. வே. சாமிநாதைய
... நிலையம்.
சென்னை - 600090.

"கருவூரின் மேற்காகிய கொடுங்கோளூர்"

(தொல். சொல். 393, உரை, தெய்வச்சிலையார்)

என வேறுநூல்களும் தெளியவிளக்குதலும், தாலமி முதலிய யவன வாசிரியர், சேரபுத்ரரது தலைநகர் கருவூர் என்றே கூறி அதனைக் கடற் கரையில் வையாது உண்ணாட்டுக் காவிரிப்பக்கத்து நகரமாகவே கூறுத லும் காண்க.[1] இவற்றால், கொடுங்கோளூரைச் சேரரது பழைய வஞ்சியாகக் கருதற்குச் சிறிதும் இடமின்மை தெரியலாம். ஆயினும், பிற்காலத்தாசிரியருள் ஒருசிலர் வஞ்சிப்பெயரைக் கொடுங்கோளூர்க்கு இட்டு வழங்கியது,[2] சேரருள் ஒரு கிளையினரது ஆட்சி அவ்வூ ரைத் தலைமையிடமாகக்கொண்டு பின்பு நிகழ்ந்ததுபற்றிக் கூறிய உப சாரவழக்கே என்க. இனி, திருக்காரியூரைக் கருவூராகச் சிலர் கொண் டெழுதியது பொருந்தாது என்பதனை வேற்றுருவங்களுடைய அப் பெயர்களே வெளிப்படுத்துவன. "திருக்காரியூர்ப் பொன்மண்ட பத்து" எனவரும்[3] கேரளோற்பத்தித் தொடருங் காண்க. இத் திருக்காரியூர் கொடுங்கோளூர்களின் பக்கங்களிற் செல்லும் பேராற் றைச் 'சுள்ளியம் பேர்யாறு' என்று அகநானூறு கூறுகின்றது. இச் சுள்ளியாற்றைச் சூர்ணீ என்பர் வடநூலார். பேரியாறு என்று தனிப் பட வழங்கப்பட்ட வேறு நதமொன்றும் மலையாளப் பிரதேசத்துச் செல்வதாம். இது சேரர்க்குச் சிறந்ததும், கொங்குநாட்டதுமான அயிரைமலையினின்று உற்பத்தியாகி அம்மலையாளத்துப் புகுவது. பிறந்தவிடம்பற்றி அயிரையாறு[4] எனவும் முன்னோர் இதனை வழங் குவர். "தெய்வத்துக் கூட்ட முன்னிய புனன்மலி பேரியாறு" என்று பதிற்றுப்பத்திற் கூறப்படுவதும், செங்குட்டுவன் மலைவளங் காணச்சென்று தங்கியபோது சிறப்பிக்கப்பட்டதும் இவ்வயிரைப்

---

1. . மகோதை, கொடுங்கோளூர் எனச் சங்கத்தின்பிற்காலத்து வழங் கப்பெற்ற முசிறிக்கு 1½ மைல் உள்ள திருவஞ்சைக்களமே, சேரராஜஸ்தலம் என்றும், அக்கொடுங்கோளூரே முசிறியாகிய துறைமுகமென்றும் கொண்டு, முன்னோர்கூறிய வேறுபாடுகளைத் தம் கொள்கைக்கேற்ப இணைக்க முயன்று இடர்ப்படுவர் சிலர். அவர், தேவார முதலியவற்றில் 'அஞ்சைக்களம், அஞ்சை' என அகரமுதன்மொழியாகவே யாண்டும்வழங்குதலை நெகிழவிட் டுப் போதல் வியப்புக்கிடமாகின்றது. மதுரைப்பேராலவாய் என்பதுபோல, கொடுங்கோளூரஞ்சைக்களம், மகோதையஞ்சைக்களம் எனக் கொடுங்கோ ளூரின் சிவாலயமுள்ள பகுதியாகக் கூறப்பட்டதனை வேறுபிரித்துக்கொண்டு தங்கருத்துக்கு இயைவித்துக் கூறுமிடத்தும், முசிறியாகிய கொடுங்கோளூ ரையே வஞ்சி எனக்கூறிய சேக்கிழார் அடியார்க்குநல்லார் கூற்றுக்களோடு பெரிதும் முரணிநிற்றல் கண்டுகொள்க.

2. இங்ஙனம் வழங்கியோர் சேக்கிழாரும் அடியார்க்குநல்லாருமே யாவர். கொடுங்கோளூர்போலவே, பிற்பட்ட சேரர்வாழ்ந்த தாராபுரத்தை வஞ்சியென்று சாஸனமும் (Ep. Ind. Vol. xvii, p. 298) இலக்கியமும் (பேரூர்ப்புராண முதலியன) கூறுதலும், திருவனந்தபுரத்து அரசர்வாழும் பகுதி 'வஞ்சியூர்' எனவும் அவ்வரசர் 'வஞ்சிபாலர்' எனவும் வழங்கப்படுதலும் இவ்வுபசாரவழக்குப்பற்றியனவேயாகும்.

3. கேரளோத்பத்தி. பக். 46-7

4. "அயிரைமண்ணி' (சிலப். 28, 145, அரும்.)